

poterpi; palica je za možaka in ne za babo. — Pomisli, da so možje za palico, za ljubezen, za revšino, za nevoljo in za vsaktere nezgode. Kaj bodeš memraljal?

Pri nas imamo dobro ali slabo izrejenih ljudi, može dobrega ali slabega slovesa; Arabi ne poznajo v tej reči nobenega razločka. Vsak je, kar je; vsak čisla sam sebe kakor ga uči pregovor: „Ne igrajte se s pesmi, da se ne bodo imenovali vaše strice.“

Sploh se sliši v šotorih Arabov mnogo mnogo pregovorov, v katerih je, kakor pri nas, marsiktero zerno modrosti. Taki so: Poprašaj po sosedu, preden poprašuješ po njegovi hiši in po svojem tovaršu, preden poprašaj po poti. — Pot v klanec, če hočeš k prijatlu iti, je pot navzdol. — Sovražnik ne bo nikolj prijatelj, in otrobi ne bodo nikolj moka. — Žena beži pred sivo brado, kakor ovca pred volkom. — Ko vidiš volka, da se potí, reci: „Hert mu je za petami.“ — Kadar koga srečaš, ki osla jaha, mu reci: „Svitli gospod, kako lep je vaš konj.“ — Brivec se uči briti na glavi modrih. — Besede prijatlove delajo jok, besede sovražnikove delajo sméh. — Kdor kaj dobrega ali hudega pozabi, ni prav mož. — Če je besedast, kdor govori, mora biti moder, kdor poslušá. — Če ima pes duarjev, mu pravijo: „Svitli gospod pes!“ itd. Iz „Ausland.“

Smešnice.

(Prijateljstvo). V ulicah blatnéh do kolén se srečata dva znanca, ktera sta pregloboko pogledala v glažek; kobacala sta po blatu kakor da bi bila cela cesta njih. Naposled pade eden, pa prosi tovarša, naj mu skaže prijaznost in ga vzdigne, da ne bo obležal v blatu. „Vzdigniti te, bratec, nisem v stanu, če bi še tako rad; pa vèš kaj? — vléči se čem k tebi.“ — Komaj to reče, že tudi leži v blatu.

(Dober odgovor). Nekega berača je zeblo strašno, pa tudi lačen je bil, da se je va-nj vidilo. Kaj, prijatelj! ali bi se raji gréli ali pa do sitega najedli? ga vpraša nekdo. „Najljubše bi mi bilo — odgovori — ako bi na kakšnem ognjišču mógel kos mesa kuhati.“

Novičar iz avstrijskih krajev.

V Celji 31. jul. — r — Danes se je obhajal konec šolskega leta na tukajšni gimnazii. Bila je v farni cerkvi zahvalna peta maša, pri kateri so bili pričijoči vsi učitelji gimnazialni, dijaki in množina ljudi. Potem se je zbralo celo učiteljstvo, dijaki in veliko mestne in druge gospóde v gimnazialni dvorani, ktera je bila čedno okinčana. Dijaki zapojó nemško pesem in potle govori nemški govor dijak osmega razreda V. Stergar. Nato je bilo javno predbranje dijakov in delitev darí med pridne učence. Pri tej priči se je tudi vidilo, da je letos precej učencov 4. razreda domačo štirsko povestnico se učilo in da so vsi se poganjali verlo v tej vedi, kajti so skoro vsi darila ali pa hvalo sprejeli. Za tem zapojó dijaki zopet drugo nemško pesem, in potem stopi na oder dijak 8. razreda, Miha Žolgar, ter jame v slovenskem marnu izverstno govoriti. Predmet njegovega govora bil je, da dijak brez pobožnosti nima nobene cene. Prav v serce je vse pričujoče Slovence veselila njegova beseda. Povedal je, da národ slovenski gledá zaupljivo na sadajno mladino; če hočejo toraj dijaki o svojem času svojemu národu koristiti, morajo pobožno, pametno in po postavah se izurjevati, da bodo kadaj verli predstojniki svojih rojakov. Res, prav izverstn je bil govor ta, in tako lepega zapopadka, da bi bil vreden, da bi ga kak slovensk časopis natisnil. Pač lepa šega to, da se govori že nekaj let sem slovenski govor o koncu

šolskega leta; Bog daj, da ostane vedno! Ko je govor končal, je iz vseh ust le slava in hvala se čula! Potem so zapeli dijaki še slovensko kratko pesem za slovó, in v sklep tega veselega dneva cesarsko pesem, ktero peti so pomagali vsi pričijoči. Na to se je razšlo malo in veliko, staro in mlado. Dijaki so povzeli svoje torbice in se podali v domačijo. Da bi vendar sedaj o zlatem času naberali národne zaklade po Slovenskem: povesti in pesmi, pregovore in zastavice! — Kakor program ali šolski letopis kaže, je bilo o koncu leta na gimnazii 224 dijakov, 156 Slovincov, 68 pa Nemcov. Naj še pristavim tem versticam eno željo, namreč, da bi šolski letopisi slovenskih mest, kakor: Ljubljane, Celja, Maribora, Celovca itd. sestavke po učiteljih spisane tudi v domačem slovenskem jeziku prinašali! V drugih deželah se to godí; zakaj nek bi mi Slovenci tega ne storili? Z Bogom.

Iz okolice Pazinske v Istri 2. avgusta. L. P. — Kakor je revna in uboga deželica isterska sploh suši podveržena, tako imajo že od starodavnih časov po ustnim izročilu njeni prebivavci navado, ob časih suše očitno za dež tako-le prositi: Zberejo se v kaki vasi štirje fantje, stari okoli dvanajst let; dva imata po tri hrastove veje v znamenje treh Božjih oseb; deržita jih pred čelom čez glavo, tretji pa je s praprotjo od glave do pers pokrit in okoli pers prevezan, da mu ne odpade. Vse to je znamenje, da bi zelenje od zemlje zavolj pomanjkanja dežja ne zgini. Perva dva sta nalašč v ubornem in umazanem oblačilu; zakaj kamor koli pridejo vsi štirje fantiči, jih polivajo z vodo, češ, da bi ravno tako gospod Bog z dežjem zemljo polival, in pojejo:

„Perporuša hodila,
Rada Boga molila,
Da nam Bog dá dažda
Iz černoga masta;
Iz šenice bilice
Svake dobre sričice.“

Tako ponavljajo večkrat pri vsaki hiši. Četertemu, kateri noseč cajno (sperto) in palico, v hišo gré, dajo eno ali dvoje jajc, ali pa slanine (špeha) ali kaj družega v dar, in se tako poslové hvaležni za dar, zapustivši vsako hišo „z Bogom.“ Ko sem vprašal enega fantov: „Kdo vas je to navadil?“ mi je odgovoril: „moj stric (barba);“ dalje ga vprašaje: „od kod pa ta pesem?“ dobim odgovor: „Angel od gospod Boga poslan, je ob času Elija proroka okoli hodil prosit dežda (dežja), ko ni 3 leta in pol dežilo in je tako pel. Gori omenjene darove se vé da si med seboj razdelé. — Podam to národno šego „Novicam“, ktere rade nabirajo domače starine vsake baže.

Iz Št. Vida nad Cérknico. 20. dan rožnika je bil pri nas v resnici vesel dan. Bilo je namreč posvečevanje novega vélikega altarja, kterege je umetni podobar Tone Zajic iz Nove Oselce tako lepo izdelal, da ga radostno vsakteri ogleduje. V tem delu se vidi postavna arhitektura, pošteno pozlatenje, čez vse lepo pa marmoriranje; sme se reči, da umetnika ne hvali jezik (ker malo al pametno govori), temveč delo. Kjer koli k takim napravam delavca potrebujejo, naj bo zraven družih tudi Tone Zajic iz serca priporočen. Tudi slovesnosti blagoslovljenja novega altarja moram omeniti: Že zvečer pred veselo nedeljo je grom možnarjev nižavam oznanoval, da se bo pri sv. Vidu drugi dan kaj posebnega godilo. Prišla mi je beseda pesnika v misel:

„Pridi verh planín
Nižave sin!“

Res jih je prišlo obilo nižave hčer in sinov? V nedeljo ob 9. uri zjutrej se pripeljejo častiti gospod dekan, pooblastenec našega milostljivega kneza in škofa Antona Alojzija; sprejelo jih je praznično zvonjenje naših milih zvonov, pa tudi pokalo je, da se je grič tresel. Ob 10. uri se podajo prečastiti gospod dekan z domačo in soseskinjo duhovščino pred šolsko hišo, kjer so 4 pošteni možje

podobo sv. Vida v rokah derže pripravljeno imeli. Na to je bilo s procesijo vpeljanje nebeskega mladenčca sv. Vida, kterege je neki Andrej, učenec Antona Zajca, tako lepo naredil, da se mu na obrazu besede sv. pisma berejo: „Kako lep je čisti rod v svoji svetosti, ker pri Bogu in ljudéh hvalo ima.“ V tron altarja je Anton Zajc podobo sv. Vida postavil. Ko se je odgernilo zagrinjalo, so bile vsem pričujočim solze veselja v očéh. Med péto véliko mašo so gosp. dekan že tako za božjo hišo unete farmane s tako milo, zraven pa tudi gorečo besedo tako unemali, da bomo prihodnje leto z Božjo pomočjo v naši cerkvi vse novo imeli. Ko je bila slovesna božja služba končana, smo se podali v farovž, in smo sedli k obedi. Ker pa brez vinca ni nobene prave veselice, smo pili zdravice vsem gospodom, katerim gré naša čast in hvala. Spodobilo se je pa tudi, da naših verlih farmanov nismo pozabili, zato je tudi njim veljal poln kozarec. Tako smo židane volje sklenili veseli dan.

Šent Vidski hribovc.

V Suhoru 3. avgusta. — f — Ko sem o sv. Jurji tega leta po hudi bolezní po volji svojih naprejpostavljenih prevzel novo Suhorsko faro sv. Jožefu posvečeno, mi je bila s tim naložena zares težavna butara. Dobil sem cerkev do čistega prazno. Ni imela ne altarjev, ne oken, ne duri, ne druge priprave. 27. dan aprila proti večeru se pripeljem na svojo faro, stopim v cerkev, poklekнем na štabljo, povzdignem oko proti mestu, na katerem bi imel stati altar, in poskušam moliti. Pa slabost me premaga, pred oči mi stopi težavno delo, katero me čaka, čutil sem svojo slabost in nemožnost, serce mi vpada, solze me polijó. Ko se spet nekoliko zavém, grém v farovž, pa tudi ondi sem le malo našel tolažila. Vežnih vrat mi ni bilo treba zapirati, ker jih ni bilo, ne v keldru ničesa pod ključ devati, ker ni bilo ne ključa ne ključavnice. Zidanje je bilo res lepo, toda golo, kakor v puščavi. Ljudstvo se veseli, ko zdaj po dolgem čakanji lastnega duhovnega pastirja dobí, meni pa se žalosti serce topí. — Na 2. dan maja je bilo napovedano blagoslovljenje cerkve in slovesno vpeljevanje fajmoštra na faro. Skor nemogoče se mi je zdelo, v štirih dneh naravnati toliko, da bi se zamogla spodobno obhajati ta slovesnost. K sreči pridejo iz Šentruperta visokočastiti gosp. dehanť V. Vouk, ter mi pomagajo, da se za silo v cerkvi poskerbí toliko, kolikor je bilo neobhodno potreba, da se je zamogla v njej obhajati služba božja. — 2. dan mesca maja mine, ž njim vred mine tudi blagoslovljenje cerkve in vpeljevanje fajmoštra na novo faro; pa težave niso še minule, skerbi tudi niso še pošle. Farmani me hodijo tolažit, mi upanje dajat, ker so me sploh le žalostnega vidili in otožnega. Dobro mi je djala njih tolažba; prišla je iz dobrega serca; skerbí in težav pa mi le vendar ni odgnala. Na 27. dan junija že je bila odločena birma in posvečevanje cerkve v Suhoru. Treba je bilo cerkev in farovž postaviti v tak stan, da bi bilo mogoče, spodobno sprejeti prevzvišenega Birmovavca in Posvečevavca cerkve; treba je bilo otroke pripravljati za sv. birmo, za prvo spoved in prvo sv. obhajilo. Zares žetev velika, delavcov pa malo, ker sem bil sam. K tem pritisne parkrat še bolezen, katero sem našel po prehlajenji, ker sem mogel v odperti cerkvi otroke podučevati, v odperti cerkvi službo božjo opravljati. Vedno bolj mi je pešala serčnost, vedno bolj me lovila maloserčnost. Včasih me je imelo tako hudo, da ni dosti več manjkalo, in obnemogel bi bil, ako bi me Bog ne bil podpiral in dobri ljudje. Njih Milost, prevzvišeni gospod knezoškof, za Bogom res največji dobrotnik, ter utemelitelj naše fare, naše cerkve in našega farovža, so nam poslali 1 kelih, 1 ciborij, 1 monštranco, 1 kadilnico, mašne bukve in nekoliko mašnega oblačila za prvo silo. O kako se mi je serce vzdigovalo, ko so mi častiti gosp. dehanť Vouk izročili vse te reči! Na stroške Njih Milosti so se jeli staviti tudi altarji, in podobar, gosp. Tavčar iz Idrije, dobra — poštena duša ki je, je

le zavoljo moje nadležnostjo, in da bi me bil tudi on po svoji moči razveseljeval v mojih težavah, si je prizadjal tem več truda in stroškov, da nam je naredil prav lično in čisto delo, akoravno mu je pri tem le zguba kazala. — Nek prijatelj v Ljubljani mi daruje lep roket (koretelj). Gotovo on sam ni mislil, kako močno mi je ž njim vstregel, ker takrat še nobenega nisem imel. Bog sam vé, kolikokrat sem ga imel v spominu za ta mili dar. — Drug prijatelj iz Loke, kteremu sem nekoliko potožil svoje težave, mi pošlje cel zaboj cerkvene oprave s tolaživnim preserčnim pisemcom. Tako mi je lepa pripomoč dohajala od več strani, ktere nikoli pozabili ne bomo. Na sv. Alojzija dan smo imeli sv. mašo na altarji sv. Alojzija za našega milostljivega gospoda knezoškofa in vse druge dobrotnike naše; pa tudi o drugih priložnostih ne jenjamo moliti za njih blagor in srečo! — Da so suhorski farmani res hvaležni, se vidi iz tega, ker so se nekterim pričujočim solze lesketale v očéh, ko smo odperli zaboj iz Loke poslan in prebrali milo pisemce; drugi pa so glas zavzdignili rekoč: „Bog jim plačaj, Bog jim poverni vsem našim dobrotnikom!“ K tem pristavim tudi jaz svoj: „Bog plačaj!“ zakaj vsakega posebej zahvaliti ne morem, ker mi niso znani. Povem pa, da sem bil tega lepega darú bolj vesel, kakor bi bil jaz sam za se ne vem kaj dobil. Da so suhorski farmani res hvaležni, se je skazalo tudi v tem, da jih je prišlo sv. Alojzija dan prav obilo k sv. maši, akoravno je bil delaven dan in dela ravno takrat ne premalo. — Da so suhorski farmani res hvaležni, se je poterdilo tudi o prihodu in odhodu Njih Milosti, prevzvišenega gosp. knezoškofa, ker so se v vsem obnašali lepo in spodobno. Sosebno pri odhodu je bilo milo gledati, ko je po sv. maši, katero so imeli Njih Milost sami v jutro po posvečevauji naše farne cerkve, cela zbrana množica klečala ob cesti lepo zverstena, na eni strani možki in na drugi ženske, cerkvena ključarja pa sta pred kočijo pokleknila, in to, kar je vsem v sercu igralo, z besedo naznanila, ter se lepo zahvalila Njih Milosti za vse preobilne dobrote, novi suhorski fari pred drugimi podeljene. Vém, da se je moglo Njih Milosti serce rajskega veselja topiti, ko so vidili pred seboj toliko hvaležnih serc, in berž ko ne jih je ta hvaležnost nagnila, da so veleli tudi suhorske turne kriti z kositarjem, ker se dosedajna opeknata streha ni poterdila na tolikanj silnem viharji, kakoršnjem je izpostavljena fara suhorska. Res je to spet nova velika dobrota revnim suhorskim farmanom, katerim pá še vendar le vsem tem obilnim dobrotam vkljub ostane veliko dela in obilno stroškov, preden bo njih fara oskerbljena in previdena z vsem, kar še potrebuje. Nič ne rečem, da pri farovžu ni še ne štale (ta, ki je, je le za silo v nekem keldru pod farovžem), ne poda, ne senice, ne drugega potrebnega poslopja; tudi ne govorim od potratnega popravila na strehah potrebnega, ker že samo tega, kar še v cerkvi pogrešamo, je več ko preveč. In pri tem pa ljudstvo tako nezmerno revno. Le v eni sami vasi, ki šteje kakih 40 hiš, so bili nedavno razun treh vsi drugi zarubljeni zavoljo zastalnih davkov. Če si je tudi eden ali drugi sam zadolžil svojo revšino, vsi si je gotovo niso sami krivi. Zaporedoma nastale slabe letine in nemila toča o minulih poslednjih dveh letih so jih do dobrega razdjale. Radi bi delali, kar še manjka; pa revšina jih tare in nazaj derží. Res so potrebni tuje pomoči; pa so je tudi vredni, ker so hvaležni.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. „Wiener Ztg.“ od 10. t. m. razkazuje dohodke in stroške celega cesarstva v letu 1857. Vseh dohodkov skup je bilo 298 milijonov, 295 tavžent in 247 fl., stroškov pa 340 milijonov, 829 tavžent in 715 fl.; presegli so tedaj stroški dohodke za 42 milijonov, 533 tavžent in 868 fl. V letu 1856 so bili stroški za 62 milij., 353 tavžent in 667 fl. večji. Dohodkov je bilo lansko leto navadnih